

Nagradni izlet 4. d razreda

Pozdrav dragi čitatelji ljetopisa! Ovaj članak posvećen je 4.d razredu i tome kako smo zaslužili besplatan izlet kao nagradu, jer smo na kraju trećeg razreda proglašeni najboljima. Kao ponosni član 4.d, s titulom razrednog blagajnika, mogu vam reći da je jako lijepo biti proglašen najboljim razredom, znati da netko zaista prepozna i nagradi sav trud koji mi učenici ulažemo tijekom školske godine, ne samo učeći, nego i sudjelujući u svim događajima i projektima koje naša škola organizira i za koje nam omogućuje da u njima sudjelujemo, preuzimajući ponekad inicijativu, odlučni da želimo nešto samo realizirati, sudjelujući na natjecanjima. Mogućnosti su gotovo beskrajne i zato svi vi koji pohađate Ekonomsku i birotehničku školu Bjelovar, a niste još bili proglašeni najboljim razredom, toplo vam savjetujem da budete dio svega što možete, a što nam pruža naša škola, bez da ste vođeni time da ćete si na taj način priskrbiti titulu najboljega razreda, već samo time da uživate, jačate zajedništvo svoga razreda, saznate, vidite i naučite nešto novo. Dajte sve od sebe, a ako za to još budete i nagrađeni, osjećat ćete se predivno, to vam govorim i obećajem u ime 4.d razreda, generacija 2011. do 2017.

Naš nagradni izlet uključivao je obilazak dvorca Lužnice i Jelačićevih Novih dvora, odlazak u toplice Jezerčica, a za nekupače posjet West Gate-u.

Krenuli smo u osam sati ujutro ispred škole i imali cijeli bus samo za sebe! Ne želim zvučati hvalisavo, ali pomalo smo se naslađivali time, jer smo prvi put na neki izlet putovali sami, uživajući u takvom komforu. S nama su putovali i naša razrednica Vesna Pavković-Dončević, ravnatelj Vojislav Kranželić i profesorica tjelesnog Danica Iličić, uz pratnju vodiča Aleksandra. Naš Aleks bio je vrlo šarmantan i duhovit, uvodeći nas u priču o dvorcu Lužnici, našem prvom odredištu. To je barokni dvorac smješten u Lužnici, nedaleko od Zaprešića, izgrađen u drugoj polovici 18. stoljeća. Danas je u vlasništvu Družbe sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskog i djeluje kao Duhovno-obrazovni centar „Marijin dvor“ koji vode časne sestre.

U razgledavanje nas je vodila sestra Berislava, izuzetno zanimljiva i posebna žena, za koju vjerojatno nikada ne biste, ako ju ne vidite u njenoj odori, pretpostavili da je časna sestra. Vodeći nas kroz prostorije dvorca, pričajući nam o njegovoj povijesti, mogli ste vidjeti i osjetiti ljubav i predanost s kojom je izgovarala svaku riječ. Prvotno, imanje je bilo u vlasništvu obitelji Čikuljin, podrijetlom iz Italije, dok konačno, nakon još nekoliko izmjena vlasnika, nije došlo u ruke baruna Pavla Raucha. On je dvorac preuređio, ali ga dao i ponovno sagraditi 1791. godine. Sznali smo i da je u dvorcu, još kao djevojčica, boravila Marija Jurić-Zagorka, navodno miljenica baruna i njegove žene, kojoj je bilo dopušteno čak i prisustvovati nastavi njihove djece.

Nakon što je dvorac prešao u vlasništvo sestara milosrdnica, počeo se koristiti kao smještaj za bolesne i starije sestre. Okružen je predivnim perivojem s površinom od osam hektara, s bogatom vegetacijom, šetnicom, jezerom i sjenicama. Sestre veoma ekonomično vode dvorac, koliko god on bio velik i težak za održavanje, one to uspijevaju još od davne 1925. godine, kada su prve sestre iz njihove Družbe, odlučile kupiti imanje. Mnogima je bilo čudno kako je jedan skromni red časnih sestara odlučio kupiti upravo dvorac, ali vjerojatno nisu znali da su sestre u to vrijeme mogle jedino njega priuštiti kako bi tamo smjestile sve umirovljene časne sestre, kojima je pod hitno trebao smještaj. Iako svi uz pojam dvorca vežemo viziju o nekom golemom, raskošnom i bogatom dvoru za plemićke obitelji, ovaj je dvorac bio u prilično lošem stanju kada su ga sestre kupile, a svojom su ga upornošću i predanošću pretvorile u mjesto kakvo je danas.

Prije no što vam krenem pisati o Jelačićevim Novim dvorima, spomenut ću vam još jedan detalj o dvorcu Lužnica, koji mi se posebno urezao u pamćenje, a to je prizor balkona s južne strane. Sestra Berislava objasnila nam je kako se na željeznoj ogradi tog balkona mogu vidjeti inicijali baruna Raucha i njegove žene i da je, u vrijeme kada su ga oni posjedovali i kada su se na dvoru organizirale zabave i balovi, upravo taj balkon služio damama u krinolinama da „ulove malo svježeg zraka“, jer je zapravo

posebno za to i dizajniran, točnije zaobljen, kako dame ne bi zgužvale svoje haljine. Dok ovo čitate, možda vam se i ne čini kao nešto posebno, ali vjerujte mi, morate to vidjeti da biste razumjeli moje oduševljenje tim trenutkom i činjenicom da je netko zapravo išao zaobliti šipke na ogradi balkona zbog nečije haljine. Morate priznati da je barem malo fascinantno.

Kada smo stigli do Novih dvora, mogli smo ih razgledati samo izvana, je nisu otvoreni za posjetitelje. Gospodarski vlastelinski kompleks lijepo je očuvan i kroz njega nas je proveo naš vodič Aleks. Ispričao nam je kako ga je 1851. godine, od grofova Erdödy, kupio ban Josip Jelačić. Spomeničku i gospodarsku cjelinu Novi dvori, na površini od 20,5 hektara, čine dvorac, kapela sv. Josipa, grobnica obitelji Jelačić, gdje su pokopani sam ban i njegova devetomjesečna kćerica Ana, perivoj, voćnjak, stambene i gospodarske zgrade, povrtnjak, obradivo zemljište i park-šuma. Cijelo je to imanje, još za života, ban Jelačić dao dograditi i preurediti.

Doživljaj naše povijesno-kulturne baštine i upijanja svih tih divnih prizora i građevina oko nas, pomalo je kvarila hladnoća, jer je upravo ta naša „izletnička“ srijeda, bila najhladniji dan toga tjedna. Ne moram vam ni reći kako nam je svima bilo drago čuti da je došlo vrijeme za odlazak u toplice i West Gate.

Napokon smo bili na toplom i imali nekoliko sati pred sobom, koje su neki proveli kupajući se, a neki u šoping.

Nažalost, ne mogu vam pisati o zgodama i nezgodama s bazena, jer sam bila u ekipi nekupača i šopingoholičara. Da, da, obilazila sam dućane i uživala u pogledu na preskupe odjevne predmete, cipele i torbe o kojima mi žene valjda vječito maštamo, nikada ih nemamo dosta, ali nemamo ni dovoljno novca za sve ono čime bismo si tako rado popunile ormare. Priznajem da je to vječno prokletstvo našeg ženskog roda i iskreno se ispričavam svim pripadnicima suprotnog spola koji ovo čitaju, ali dečki, vjerujte mi, morat ćete se kad-tad pomiriti s činjenicom da će vas neka cura barem jednom odvesti u šoping i pitati vas kako joj pristaje neka haljina, majica ili traperice. Unaprijed vas upozoravam, pazite kako ćete odgovoriti. Čisto prijateljski savjet.

Nakon gotovo tri sata izloga, vješalica, kabina za probavanje odjeće, hodanja, poneke kupljene stvarčice, kolektivno smo odlučile okupirati stol u nekom kafiću. Iako smo uspjele obići samo prvi kat i propustile šaroliku ponudu trgovina na drugom, na licima nam je lebdio zadovoljan osmijeh, a kave i čajevi koje smo redom sve naručile, bili su savršena okrepa za naše, šopingom izmorene duše i tijela. Tako vam je to kad nas se odvede u trgovački centar, znam da me ženska populacija koja ovo čita vrlo dobro razumije.

Na povratku kući u busu se i zapjevalo. Glazbene želje su se redom ispunjavale. U nekima smo svi uživali, u nekima baš i nismo, ali kompromis smo uvijek pronašli, tako da smo na kraju svi bili zadovoljni i cijelim putem na povratku u naš Bjelovar, vladala je opuštена i vesela atmosfera.

Na kraju bih se još samo željela zahvaliti profesorici Iličić što je prihvatila naš poziv i pristala praviti nam društvo na ovom izletu.

Nadam se da će svim budućim generacijama najboljih razreda biti ovako lijepo, kao što je bilo nama. Hvala svima koji su se založili za naš 4.d razred i omogućili nam da ponesemo titulu najboljih. Bez nas i Vas ništa od ovoga ne bi bilo moguće. Još jednom smo dokazali da se zajedničkim snagama, mnogo toga postiže.

Monika Zeba, 4.d